

“मीठे बच्चे- ज्ञानको तेस्रो नेत्र सदा खुल्ला रह्यो भने खुशीले रोमाञ्च खडा हुनेछ, खुशीको पारा सदा चढिरहनेछ ।”

प्रश्न:- यतिखेर मनुष्यको नजर धेरै कमजोर छ त्यसैले उनीहरूलाई सम्झाउने युक्ति के हो ?

उत्तर:- बाबा भन्नुहुन्छ- त्यसको लागि तिमीले यस्ता प्रकारका ठूला चित्रहरू बनाऊ जो उनीहरूले टाढैबाट देखेर बुझून् । यो सृष्टि चक्रको चित्र त धेरै ठूलो हुनुपर्छ । यो हो अन्धाहरूका अगाडि ऐना ।

प्रश्न:- सारा दुनियाँलाई स्वच्छ बनाउनमा तिम्रो मदतगार को बन्छ ?

उत्तर:- यो प्राकृतिक प्रकोप (नेचुरल क्यालामिटिज) तिम्रो मदतगार बन्छ । यो बेहदको दुनियाँको सफाइका लागि अवश्य पनि कोही मदतगार चाहिन्छ ।

ओम् शान्ति । गायन पनि छ- बाबाबाट एक सेकेण्डमा वर्सा अर्थात् जीवनमुक्ति । अरू त सबै छन् जीवनबन्धनमा । यो एउटै त्रिमूर्ति र गोलाको जुन चित्र छ, त्यही मुख्य हो । यो धेरै नै ठूलो हुनुपर्छ । अन्धाको लागि त ठूलो ऐना चाहिन्छ, जसमा राम्ररी देख्न सकून् किनकि अहिले सबैका नजर कमजोर छन्, बुद्धि कम छ । बुद्धि भनिन्छ तेस्रो नेत्रलाई । तिम्रो बुद्धिमा अब खुशी आएको छ । खुशीमा जसको रोमाञ्च खडा हुँदैन, अर्थात् शिवबाबाको याद गर्दैनन्, उनलाई भनिन्छ ज्ञानको तेस्रो नेत्र अलिकति खुलेको छ, अस्पष्ट छ । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- कसैलाई पनि छोटकरीमा सम्झाउनु छ । ठूला-ठूला मेला आदि लाग्छन्, बच्चाहरूले जानेका छन्- सेवा गर्नका लागि वास्तवमा एक चित्र नै पर्याप्त छ । ठीक छ, गोलाको चित्र भए पनि कुनै हर्जा छैन । बाबा, ड्रामा र वृक्षको अथवा कल्प-वृक्षको र ८४ को चक्रको रहस्य सम्झाउनुहुन्छ । ब्रह्माद्वारा बाबाको यो वर्सा प्राप्त हुन्छ । यो पनि राम्रोसँग स्पष्ट छ । यो चित्रमा सबै आउँछ, अरू यति धेरै चित्रको आवश्यकता रहँदैन । यी दुई चित्र धेरै ठूला-ठूला अक्षरका हुन् । लेखाइ (लिखत) पनि होस् । जीवनमुक्ति परमपिता परमात्मा (गड फादर) ले दिएको जन्मसिद्ध अधिकार हो, हुनेवाला (होनहार) विनाश भन्दा पहिले । विनाश पनि अवश्य हुने नै छ । ड्रामाको योजना अनुसार आफैं सबै बुझ्नेछन् । तिमीले सम्झाउन पनि आवश्यक पर्दैन । बेहदका बाबाबाट यो बेहदको वर्सा प्राप्त हुन्छ । यो कुरा त बिल्कुल पक्का याद रहनुपर्छ । तर मायाले तिमीबाट भूल गराइदिन्छ । समय बित्दै जान्छ । गायन पनि छ नि- *बहुत गर्ई...* यसको अर्थ यतिबेलाको हो । बाँकी थोरै समय मात्र रहेको छ । स्थापना त भइ नै रहेको छ, विनाश हुनलाई थोरै समय छ । थोरैमा पनि थोरै बाँकी रहँदै जान्छ । विचार गरिन्छ फेरि के होला ? अहिल्यै त जागृदैनन् । पछि जागृदै जानेछन् । आँखा उघिँदै जान्छन् । यी आँखा होइन, बुद्धिका आँखा । साना-साना चित्रहरूबाट यति आनन्द आउँदैन । ठूला-ठूला बन्नेछन् । विज्ञानले पनि कति सहयोग गर्छ । विनाशका लागि तत्त्वले पनि मदत गर्छन् । कौडी खर्च नगरिकनै तिमीलाई कति सहयोग दिन्छन् । तिम्रा लागि बिल्कुल विनाश गरिदिन्छन् । यो बिल्कुलै घृणित (छी-छी) दुनियाँ हो । अजमेरमा स्वर्गको यादगार छ । यहाँ देलवाडा मन्दिरमा स्थापनाको यादगार छ, तर कहाँ केही सम्भन्न सक्छन् र ! अहिले तिमी समझदार बनेका छौ । भन्न त मनुष्यले भन्छन्- विनाश हुन्छ भन्ने कुरा हामीले जान्दैनौं, बुद्धिमा आउँदैन । एक कथा छ नि- सिंह आयो, सिंह आयो । पत्याउँदैनथे । एक दिन आएर सबै गाई खाइदियो । तिमीले पनि भनिरहन्छौ- यो पुरानो दुनियाँ गयो कि गयो । *बहुत गयी थोडी रही...* ।

यो सारा ज्ञान तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा रहनुपर्छ । आत्माले नै धारणा गर्छ । बाबाको आत्मामा पनि ज्ञान छ, उहाँले जब शरीर धारण गर्नुहुन्छ, अनि त्यो ज्ञान दिनुहुन्छ । उहाँमा ज्ञान भएकै हुनाले उहाँलाई परमपिता परमात्मा ज्ञानका सागर भनिन्छ । उहाँले सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नुहुन्छ । आफूलाई त जान्नुहुन्छ नि । अनि सृष्टि चक्र कसरी घुम्छ त्यो पनि ज्ञान छ, अंग्रेजीमा नलेजफुल (ज्ञानका सागर) शब्द धेरै राम्रो छ । मनुष्य सृष्टिरूपी वृक्षको बीजरूप हुनुहुन्छ त्यसैले त्यसको सारा ज्ञान उहाँमा छ । तिमीले यो नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार जान्दछौ । शिवबाबा त हुनुहुन्छ नै ज्ञानका सागर । यो कुरा राम्रोसँग बुद्धिमा राख्नुपर्छ । यस्तो होइन, सबैको बुद्धिमा एकनास धारणा हुन्छ । लेखन त लेख्छन् तर धारणा केही पनि हुँदैन । नाम मात्रको लेख्छन्, बताउन कसैलाई पनि सक्दैनन् । केवल कागजलाई बताउँछन् । कागजले के गरोस् ! कागजबाट त कसैले

बुद्धिदैनन् । यो चित्रबाट धेरै राम्रोसँग बुझ्न सक्छन् । यो सर्वश्रेष्ठ ज्ञान हो, त्यसैले यसका अक्षर पनि ठूला-ठूला हुनुपर्छ । ठूला-ठूला चित्र देखेर मनुष्यले सम्झनेछन्— यसमा अवश्य कुनै सार छ । स्थापना र विनाश पनि लेखिएको छ । राजधानीको स्थापना, यो हो ईश्वरीय पिताबाट प्राप्त हुने जन्मसिद्ध अधिकार (गड फादरली वर्थ राइट) । हरेक बच्चाको हक हो जीवनमुक्ति । त्यसैले बच्चाहरूको बुद्धि चल्नुपर्छ— सबै जीवनबन्धनमा छन्, यिनीहरूलाई जीवनबन्धनबाट जीवनमुक्तिमा कसरी लैजाने ? पहिला शान्तिधाममा जानेछन् अनि सुखधाममा । सुखधामलाई जीवनमुक्ति भनिन्छ । यो चित्र खासगरी धेरै ठूलो बन्नुपर्छ । मुख्य चित्र हो नि । धेरै ठूला-ठूला अक्षर भए भने मनुष्यले भन्नेछन् बी.के. ले यति ठूलो चित्र बनाएका छन्, अवश्य पनि केही ज्ञान हुनुपर्छ । त्यसैले जहाँतहाँ तिम्रा पनि ठूला-ठूला चित्र राखेमा सोध्नेछन्— यो के हो ? भन, यति ठूला चित्रहरू बुझाउनका लागि बनाइएका हुन् । यसमा स्पष्ट लेखिएको छ, बेहदको वर्सा यिनलाई प्राप्त भएको थियो । हिजोको कुरा हो, आज त्यो छैन किनकि ८४ पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा तल आएका हुन् । सतोप्रधानबाट तमोप्रधान त बन्नै पर्छ । ज्ञान र भक्ति, पूज्य र पुजारीको खेल हो नि । आधा-आधामा बिल्कुलै पूरा खेल बनेको छ । त्यसैले यस्ता ठूला-ठूला चित्र बनाउने हिम्मत हुनुपर्छ । सेवाको पनि सोख हुनुपर्छ । दिल्लीले त कुना-कुनामा सेवा गर्नु छ । मेला जात्रामा त धेरै मानिसहरू जान्छन्, त्यहाँ तिम्रीलाई यही चित्र काममा आउनेछ । त्रिमूर्ति, गोला यी हुन् मुख्य । यी धेरै राम्रा चीज हुन्, अन्धाका अगाडि ऐना जस्तै हुन् । अन्धाहरूलाई पनि पढाइन्छ । पढ्ने त आत्माले हो नि । तर आत्माका इन्द्रियहरू साना हुन्छन्, त्यसैले उनीहरूलाई पढाउनका लागि चित्र आदि देखाइन्छ । फेरि थोरै ठूला भएपछि दुनियाँको नक्सा देखाउँछन् । त्यसैले त्यो सारा नक्सा बुद्धिमा रहन्छ । अहिले तिम्रो बुद्धिमा सारा यो ड्रामाको चक्र छ, यतिका सबै धर्म छन्, कसरी-कसरी नम्बरवार आउँछन्, फेरि जान्छन् । त्यहाँ त एकै आदि सनातन देवी-देवता धर्म छ, जसलाई स्वर्ग भनिन्छ । बाबासँग योग लगाउनाले आत्मा पतितबाट पावन बन्छ । भारतवर्षको प्राचीन योग प्रसिद्ध छ । योग अर्थात् याद । बाबाले पनि भन्नुहुन्छ म पितालाई याद गर, यसरी भन्नुपर्छ । लौकिक पिताले मलाई याद गर भनेर भन्नुपर्दैन । बच्चाहरूले स्वाभाविक रूपमा बाबा-मम्मा भनिरहन्छन् । ती हुन् लौकिक माता-पिता, यहाँ हुनुहुन्छ पारलौकिक, जसको गायन छ— *तुम्हारी कृपा से सुख घनेरे* । जसलाई दुःख हुन्छ, उनैले गायन गर्छन् । सुखमा त भनिरहनुपर्ने आवश्यकता नै रहँदैन । दुःखमा छन् त्यसैले पुकार्छन् । अहिले तिम्रीले जान्यौ— उहाँ माता-पिता हुनुहुन्छ । बाबाले भन्नुहुन्छ नि— दिन-प्रतिदिन तिम्रीलाई गोपनीय कुराहरू सुनाउँछु । पहिला कहाँ थाहा थियो— माता-पिता कसलाई भनिन्छ ? अहिले तिम्रीले जान्यौ पिता त उहाँलाई नै भनिन्छ । पिताबाट वर्सा प्राप्त हुन्छ ब्रह्माद्वारा । माता पनि हुनुपर्छ नि किनकि बच्चाहरूलाई गोद लिनुपर्छ । यो कुरा कसैको ख्यालमा पनि आउँदैन । त्यसैले बाबाले घरी-घरी भन्नुहुन्छ— मीठा-प्यारा बच्चाहरू, बाबालाई याद गरिराख । फेरि जहाँ गए पनि लक्ष्य त मिल्यो । बेलायतमा जाऊ, ७ दिनको कोर्स गर्नु भन्ने पनि धेरै हुन्छ । बाबासँग त वर्सा लिनु नै छ । यादबाटै आत्मा पावन बन्नेछ । स्वर्गको मालिक बन्नेछौ । जहाँ गए पनि यो लक्ष्य त बुद्धिमा रहनुपर्छ । गीताको सारा ज्ञान यो व्याजमा छ । के गर्ने भनेर कसैलाई सोध्न पनि आवश्यक छैन । बाबाबाट वर्सा लिनको लागि अवश्य पनि बाबालाई याद गर्नुपर्छ । तिम्रीले यो वर्सा बाबासँग अनेक पटक लिएका छौ । ड्रामाको चक्र घुमिरहन्छ । शिक्षकसँग पढेर तिम्रीले अनेक पटक कुनै न कुनै पद प्राप्त गर्छौ । पढाइमा बुद्धियोग शिक्षकसँग रहन्छ हैन । परीक्षा चाहे सानो होस्, चाहे ठूलो होस्, पढ्ने त आत्माले हो नि । यिनको आत्माले पनि पढ्छ । शिक्षकले अनि फेरि लक्ष्य-उद्देश्यलाई याद गर्नु छ । सृष्टिको चक्र पनि बुद्धिमा हुनुपर्छ । बाबा र वर्सालाई याद गर्नु छ । दैवी गुण पनि धारण गर्नु छ । जति धारण गर्नेछौ त्यति उच्च पद पाउने छौ । राम्रोसँग याद गरिरहने हो भने फेरि यहाँ आउन पनि किन आवश्यकता पर्छ र ? तर फेरि पनि आउँछन् । यस्ता उच्च बाबा, जसबाट यति बेहदको वर्सा प्राप्त हुन्छ, उहाँसँग भेटेर त आऊन् । मन्त्र लिएर सबै आउँछन् । तिम्रीलाई त धेरै ठूलो मन्त्र मिल्छ । सारा ज्ञान त बुद्धिमा राम्रोसँग रहन्छ ।

अहिले तिम्री बच्चाहरूले सम्झन्छौ— विनाशी कमाईका पछाडि धेरै समय खर्च गर्नु छैन । त्यो त सबै माटोमा मिसिन्छ । बाबालाई केही चाहिन्छ र ? केही पनि चाहिँदैन । केही खर्च आदि गरे पनि त्यो त आफ्नै लागि गर्छन् । यसमा एक पाई पनि खर्च हुँदैन । लडाईँका लागि कुनै गोला आदि त खरिद गर्नु छैन । केही पनि छैन । लडेर पनि तिम्री सारा दुनियाँबाट गुप्त छौ । तिम्रो लडाईँ हेर कस्तो छ । यसलाई भनिन्छ योगबल, सारा गुप्त छ । यसमा

कसैलाई मार्ने आवश्यकता छैन । तिमीले केवल बाबालाई याद गर्नु छ । यी सबैको मृत्यु ड्रामामा निश्चित छ । हरेक ५ हजार वर्ष पछि तिमीले योगबल जम्मा गर्नका लागि पढाइ पढ्छौ । पढाइ पूरा भएपछि नयाँ दुनियाँमा प्रारब्ध चाहिन्छ । पुरानो दुनियाँका लागि यो प्राकृतिक प्रकोप हो । गायन पनि छ नि— आफ्नो कुलको विनाश कसरी गर्छन् । कति ठूलो कुल छ । सारा युरोप आउँछ । यो भारत त अलग्गै कुनामा छ । बाँकी सबै खलास हुनु छ । योगबलद्वारा तिमीले सारा विश्वमाथि विजय प्राप्त गर्छौ, पवित्र पनि बन्नु छ, यी लक्ष्मी-नारायण जस्तै । त्यहाँ विकारी दृष्टि (क्रिमिनल आई) हुँदैन । पछि गएर तिमीलाई धेरै साक्षात्कार हुनेछ । आफ्नो देशको नजिक आउनाले वृक्ष आदि देखिन्छ नि । त्यसैले खुशी हुन्छ— अब आफ्नो घरको नजिक आइपुगेका छौ । तिमी पनि घर जाँदै छौ त्यसपछि आफ्नो सुखधाममा आउनेछौ । थोरै समय बाँकी छ, स्वर्गबाट बिदाई लिएको कति समय भयो । अब फेरि स्वर्ग नजिक आइरहेको छ । तिम्रो बुद्धि माथितिर जान्छ । त्यो हो निराकारी दुनियाँ, जसलाई ब्रह्माण्ड पनि भन्छन् । हामी वहाँका निवासी हौं । यहाँ ८४ को पार्ट खेल्यौं । अब हामी जान्छौं । तिमी बच्चा हौ अलराउण्ड, शुरुवात लिएर पूरा ८४ जन्म लिनेवाला हौ । ढिलो आउनेलाई अलराउण्डर भनिदैन । बाबाले सम्झाउनुभएको छ— अधिकतम (म्याक्सिमम) र न्यूनतम (मिनिमम) कति जन्म लिन्छौ ? एक जन्म पनि हुन्छ । पछि सबै फर्केर जान्छन् । नाटक पूरा भयो, खेल समाप्त । अहिले बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— मलाई याद गर, *अन्त मति सो गति* हुनेछ । बाबाका साथमा परमधाममा जानेछौ । त्यसलाई भनिन्छ मुक्तिधाम, शान्तिधाम अनि फेरि सुखधाम । यो हो दुःखधाम । माथिबाट सबै सतोप्रधान र फेरि सतो, रजो, तमोमा आउँछन् । एक जन्म लिन्छन् भने पनि त्यसमा पनि यी चार अवस्थाहरू हुन्छन् । कति राम्ररी बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनुहुन्छ, फेरि पनि याद गर्दैनन् । बाबालाई पनि बिर्सिन्छन्, नम्बरवार त हुन्छन् नि । बच्चाहरूले जान्दछन्— नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार रुद्रमाला बन्छ । कति करोडौंको रुद्रमाला हुन्छ । बेहदको विश्वको यो रुद्रमाला हो । ब्रह्मा नै विष्णु, विष्णु नै ब्रह्मा, दुवैका उपनाम (सरनेम) हेर, यी प्रजापिता ब्रह्माका नाम हुन् । आधाकल्पका लागि फेरि आउँछ रावण । दैवी राज्य (डिटिज्म), फेरि इस्लामी राज्य... । आदम-बीबीलाई पनि याद गर्छन्, स्वर्गलाई पनि याद गर्छन् । विश्व स्वर्ग थियो, बच्चाहरूलाई धेरै खुशी हुनुपर्छ । बेहदका बाबा, सर्वोच्च भगवान्ले, सबैभन्दा उच्च पढाइ पढाउनुहुन्छ । सबैभन्दा उच्च पद प्राप्त हुन्छ । सबैभन्दा उच्च शिक्षक हुनुहुन्छ बाबा । उहाँ शिक्षक पनि हुनुहुन्छ भने साथै लैजाने भएकाले सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । यस्ता बाबाको किन याद रहँदैन । खुशीको पारा चढिरहनुपर्छ । तर युद्धको मैदान हो, मायाले रहनै दिँदैन । घरी-घरी गिर्छन् । बाबाले त भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू, यादबाटै तिमीहरू मायाजित बन्नेछौ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) बाबाले जे सिकाउनुहुन्छ त्यसलाई व्यवहारमा ल्याउनु छ, केवल कागजमा टिप्ने मात्र होइन । विनाशभन्दा पहिला जीवनबन्धनबाट जीवनमुक्त पद प्राप्त गर्नु छ ।
- २) आफ्नो समय विनाशी कमाईको पछि अधिक खर्च गर्नु छैन किनकि यो त सबै माटोमा मिलेर जानेछ । त्यसैले बेहदका बाबाबाट बेहदको वर्सा लिनु छ र दैवीगुण पनि धारण गर्नु छ ।

वरदानः— परमात्मालाई जान्ने र पवित्रताको स्वधर्मलाई अपनाउनेवाला विशेष आत्मा भव

बापदादालाई खुशी हुन्छ— मेरा एक-एक बच्चा विशेष आत्मा हुन्— चाहे बुजुग हुन्, अनपढ हुन्, साना बच्चा हुन्, युवा हुन् या प्रवृत्तिवाला हुन्, विश्वका अगाडि विशेष आत्मा हुन् । दुनियाँमा कोही चाहे जति सुकै ठूला नेता हुन्, अभिनेता हुन्, वैज्ञानिक हुन् तर परमात्मालाई जानेनन् भने के जाने ! तिमी निश्चय बुद्धि भएकाले नशासँग भन्छौ— तपाईंहरू खोज्दै रहनुहोला, हामीले त पाइसक्यौं । प्रवृत्तिमा रहेर पवित्रताको स्वधर्मलाई अपनाएकाले पवित्र आत्मा, विशेष आत्मा बन्यौ ।

स्लोगनः— जो सदा हर्षितमुख रहन्छ उही स्वयम् अनि सबैको प्रिय लाग्छ ।